

Homilie op de vijfde zondag na Pasen (C) in de kerk van Ver-Assebroek (14-05-2022)

Lezingen: Handelingen 14,21-27; Apokalyps 21,1-5a; Johannes 13,31-33a.34-35

Broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag horen we Jezus tot zijn leerlingen zeggen: “Nog maar kort zal ik bij u zijn”. Inderdaad, na zijn dood en verrijzenis is Jezus nog enkele keren zichtbaar verschenen aan zijn leerlingen, maar met zijn hemelvaart is Jezus uit hun gezicht verdwenen. De leerlingen hebben moeten leren de overgang maken van Jezus’ lichamelijke aanwezigheid naar zijn onzichtbare aanwezigheid. Mensen die een dierbare persoon verloren hebben, begrijpen misschien beter wat dat betekent: de persoon die men liefhad, met wie men dagelijks lichamelijk omging, is nu heengegaan. Hij of zij is niet meer tastbaar en zichtbaar aanwezig, maar toch ervaar je nog zijn of haar aanwezigheid, niet meer zichtbaar, maar toch heel reëel. Iets dergelijks is ook de leerlingen van Jezus overkomen: na de hemelvaart was Jezus niet meer zichtbaar en lichamelijk bij hen, maar toch geloofden ze dat hij onzichtbaar onder hen aanwezig was. Wat de leerlingen van Jezus overkwam, dat ervaren ook wij, christenen van vandaag, dat ervaart de hele Kerk: nog een korte tijd en we vieren het feest van Jezus’ hemelvaart. Hij is niet meer zichtbaar aanwezig, maar toch geloven we in zijn aanwezigheid. In geloof aanwezigheid ervaren in de afwezigheid, dit is heel het christelijk leven tot aan de wederkomst van Christus op het einde der tijden.

Maar Jezus leert zijn leerlingen – en dus ook ons – hoe ze zich dan moeten gedragen, opdat Hij onzichtbaar, maar actief en levend bij hen zou blijven. Jezus’ onderricht hierover is kort en duidelijk. Hij zegt: “Gij moet elkaar beminnen, zoals ik u heb liefgehad”. En Hij noemt dat een “nieuw gebod”. Wat is er nieuw aan het gebod van de liefde? Het gebod van de liefde bestond toch al in het Oude Testament: “bemin uw naaste als uzelf”? Het gebod van de liefde komt toch in alle grote godsdiensten voor? En is het verlangen om bemind te worden en om te beminnen niet eigen aan alle mensen? Wat is er dan ‘nieuw’ aan het liefdegebod van Jezus? Het nieuwe ligt in wat Jezus eraan toevoegt: *gij moet elkaar beminnen, zoals ik u heb liefgehad!* De manier waarop Jezus anderen liefhad was nieuw. Zijn liefde was diep en grenzeloos. Hij beminde alle mensen: arm en rijk, rechtvaardigen en zondaars, volksgenoten en vreemdelingen, vrienden en vijanden. Zijn liefde was grenzeloos. Bovendien gaf hij zijn leven voor zijn vrienden én voor zijn vijanden. Jezus heeft ons het voorbeeld gegeven van echte liefde. Hij heeft de echte liefde voorgeleefd. We hoeven maar naar Hem te zien, om het enige gebod dat Hij geeft en dat alle andere geboden omvat, te kennen en te beleven. Jezus’ liefdegebod eist ons heel en al op. Omdat Jezus zijn leven heeft gegeven voor ons, zijn vrienden, moeten wij ons hele leven in dienst stellen van

de naaste, die onze vriend moet zijn. Wanneer christenen dit soort liefde beleven, dan blijft Jezus onzichtbaar tegenwoordig in hun midden.

Dat het beoefenen van zo'n liefde niet gemakkelijk is, horen we in de eerste lezing uit de Handelingen van de Apostelen. Op hun terugkeer van hun missiereis bevestigen Paulus en Barnabas de leerlingen in hun goede gesteldheid. Ze sporen hen aan in het geloof te volharden en ze zeggen dat ze "door vele kwellingen" het Rijk Gods moeten binnengaan. De liefde beoefenen zoals Jezus het ons heeft voorgedaan, kan "veel kwellingen" met zich meebrengen, zoals dat ook bij Jezus het geval was! En daarop zijn wij niet voorbereid. Meestal zoeken we ons eigen geestelijk of materieel voordeel. We kennen wel zoiets als de liefde, maar die blijft beperkt door bepaalde grenzen en voorwaarden die we eraan stellen. We beperken bijvoorbeeld onze liefde tot onze eigen familie. We zijn desnoods bereid ons op te offeren of zelfs ons leven te geven voor onze kinderen en kleinkinderen, maar niet voor een verre buur, en zeker niet voor vreemdelingen of vijanden. In Paulus' tijd was dat ook zo: de joden tot wie hij zich richt, wilden alleen omgaan met joden. Ze sloten de heidenen uit. Hun liefde was beperkt tot de volksgenoten. Maar Paulus zegt: Jezus is niet alleen voor de joden gekomen, maar ook voor de heidenen. En bij zijn terugkeer van zijn apostolische reis kan hij zeggen: "dat God voor de heidenen de poort van het geloof had geopend". Wat een prachtig beeld: God opent de poort van het geloof voor iedereen, ook voor de heidenen. Het openen van de poort, het afzien van een beperking van de liefde, wordt hier beschreven als een daad van goddelijke genade. Zonder die genade is het voor de mens niet mogelijk zijn beperktheid te doorbreken. Maar dan moet hij bereid zijn uit zichzelf te treden en door de poort te gaan die God voor hem geopend heeft.

Broeders en zusters, we vragen ons soms af: waarom is het christelijk geloof niet meer aantrekkelijk voor onze kinderen en kleinkinderen? Waarom haken zoveel mensen af? De lezingen van vandaag bieden ons misschien gedeeltelijk een antwoord. Misschien overtuigen we de twijfelaars niet omdat onze liefde te zeer begrensd is, omdat we de liefde niet beoefenen zoals Jezus dat deed. We trekken grenzen rond onze bereidheid tot liefde: we betonen onze liefde alleen voor onze familie, onze vrienden, onze volksgenoten, maar we stellen de poort niet open voor vreemdelingen en vijanden. Als de mensen zouden zien dat onze liefde grenzeloos en onvoorwaardelijk is, zouden ze wellicht bereid zijn weer door de poort van het geloof te gaan. Maar is de poort wel open? En ben ik bereid mijn eigen vertrouwde kring te verlaten en door die poort naar de anderen toe te gaan? Moge God ons daarbij helpen. Amen.

Adelbert Denaux, pr.